

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně: **M. N.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem P., M. 426/47, v řízení zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2013, č.j MV-59392-3/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2013, č.j MV-59392-3/SO/sen-2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21.11.2013, č.j MV-59392-3/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15.4.2012, č.j. OAM-7596-39/PP-2012 o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87b odst. 1 ve spojení s ustanovením § 15a

zákona č. 326/1999 Sb., když nebylo prokázáno, že účastnice řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Žalobkyně namítla, že z hlediska ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců není významné, kdy cizinec a občan EU žili ve společné domácnosti v jiném státě a zda občan EU již tehdy byl občanem EU. Správní orgán prvního stupně však výkladem na základě směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES došel k závěru, že uvedené ustanovení se vztahuje pouze na občany třetích zemí, kteří občany Evropské unie, svoje rodinné příslušníky, bezprostředně následují při výkonu práva pobytu a pohybu. Je pravdou, že směrnice Evropského Parlamentu a Rady je v článku 3 méně výhodná než zákon o pobytu cizinců. Tato situace je řešena v článku 37 směrnice, podle kterého mají přednost příznivější vnitrostátní předpisy. Proto neměl správní orgán prvního stupně příznivější vnitrostátní právní úpravu omezovat z důvodu nepříznivější úpravy ve směrnici. Žalobce je přesvědčen o tom, že žalovaný vkládá do poměrně jednoznačného zákonného ustanovení další podmínky, které ze zákona nevyplývají. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců nemůže mít jiný cíl, než ochranu faktických rodinných vztahů mezi občany EU a jejich příbuznými. Nemůže být poskytována nerovně, pouze na základě toho, kdy se občan EU stal občanem EU. Není žádný veřejný zájem na tom rozlišovat případy, kdy syn žalobkyně by měl občanství EU již v době narození a měl toto postavení i v době soužití s matkou ve společné domácnosti na Ukrajině a případy, kdy syn žalobkyně nabyl občanství EU až později. Faktická kvalita vztahů mezi synem a matkou je v obou případech stejná a není důvod žalobkyni znevýhodňovat jen proto, že její syn nabyl občanství EU až později. Také nesouhlasil s názorem žalovaného, že aplikace citovaného ustanovení je závislá na tom, v jakém pořadí žalobkyně a její syn vstoupili do ČR. Podstatné podle ní je, že soužití ve společné domácnosti stále trvá a i v průběhu řízení se její domácnost přesouvá z území ČR mimo území EU a zpět.

Žalobkyně dále vytýká žalovanému, že nesprávně aplikuje pojem „trvalý vztah“, když zaměňuje trvalost vztahu, což je otázka jeho kvality, s trvalostí soužití. Na kvalitu soužití nemá žádný vliv, délka jejich dosavadního soužití. Společná domácnost nespočívá pouze ve finančních investicích do domácnosti jednotlivých příslušníků, spočívá na tom, že někteří se podílejí finančně, někteří úklidem a vařením, někteří nákupy. Ze skutečnosti, že finanční náklady domácnosti pro žalobkyni a jejího syna hradí především její manžel, který je rovněž příslušníkem domácnosti, nelze učinit závěr, že žalobkyně a její syn ve skutečnosti ve společné domácnosti nežijí, že pouze společně užívají byt. Žalovaný se s námitkou, kterou žalobce již uplatnil v odvolání, vypořádal nedostatečně, když v souvislosti s obsahem odvolacích námitek uvedl, že je na žalobkyni, aby hodnověrným způsobem prokázala splnění podmínek v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a že byla vyzvána k doložení dokladů a poučena o tom, kdo může být rodinným příslušníkem občana EU. Poukázala na to, že v jiné věci bylo za shodných skutkových okolností žádosti o přechodný pobyt vyhověno. Zamítnutí žádosti proto je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že žalobkyni v průběhu správního řízení správní orgán prvního stupně vyzval k doložení dokladů, jimž účastnice řízení prokáže, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že bylo doloženo, že žalobkyně je matkou pana D. N., tedy je v přímém příbuzenském vztahu k tomuto občanu Evropské unie. Účastnice řízení by teoreticky mohla být považována za rodinného příslušníka uvedeného občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 za předpokladu, že doloží, že je

nezaopatřená. Poukázal ale na to, že žalobkyně do protokolu dne 29.11.2012 uvedla, že nemá žádné zdravotní důvody, proč by nemohla pracovat, a že po udělení povolení k přechodnému pobytu hodlá pracovat, to ale vylučuje, že by mohla být pokládána za nezaopatřenou ve smyslu § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán nikdy netvrdil, že účastnice řízení a její syn nejsou rodinnými příslušníky, nebo že mezi nimi není rodinný vztah. Je ale toho názoru, že k tomu aby byly naplněny podmínky § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba, aby k soužití s občanem ve společné domácnosti došlo již před příjezdem na území České republiky. Ze spisového materiálu a především z odpovědí uvedených v protokolu je zřejmé, že účastnice řízení nenásledovala svého syna, ale syn následoval účastnici řízení. V době, kdy žili ve společné domácnosti, nebyl syn účastnice řízení občanem Evropské unie. Navíc syn účastnice je starší 21 let. Dále pak ohledně § 15a odst. 3 uvedl žalovaný, že je na účastnici řízení, aby doložila hodnověrným způsobem, že splňuje obě podmínky uvedené v tomto ustanovení pod písmenem b), tedy že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, a že s ním sdílí společnou domácnost (která musí být trvalého charakteru). K předložení dokladů o tom, že je rodinným příslušníkem občana EU správní orgán účastnici řízení vyzval. Dále pak poukázal, že je nutno vycházet z individuálních poměrů každého jednotlivého případu, který musí být založen zejména na bezpečně prokázaných skutkových okolnostech.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala dne 28.6.2012 na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jako důvod žádosti označila „soužití se synem, občan EU“. Dne 29.11.2012 proběhl výslech syna žalobkyně, který uvedl, že bydlí v bytě 2+1 v Plzni, v Malostranské ulici a to s matkou a otcem, otec je s nimi, když má volný čas, občas má práci i v Plzni. V bytě uklízí matka, když on má čas, tak pomáhá. Vaří matka. Uvedl, že v ČR je přibližně od srpna 2012, předtím bydlel na Ukrajině. Nájem platí otec cca 9.000 Kč měsíčně, asi je to včetně služeb. Uvedl, že přítelkyni nemá a matka žije s manželem. Vystudoval právnickou fakultu, studoval dálkově, studium má ukončené, pomáhá otci, který podniká ve stavebnictví. Potraviny a vše potřebné pro domácnost zajišťuje otec, od něj dostává peníze, když něco nakupuje. Za peníze od otce nakupuje i potraviny pro domácnost. Matka nepracuje, žádné finanční příjmy prostředky nemá. Před svým pobytem v České republice pracoval na brigádách, během dálkového studia, měl čas a matka pracovala jako prodavačka v obchodě, jak dlouho neví, ale bylo to několik roků. Uvedl, že v ČR pobývá od letošního roku od srpna, na Ukrajině byl za to dobu pouze jednou, matka pobývá v ČR přibližně dva nebo tři roky. Rumunské občanství získal v roce 2011, neboť se dověděl o této možnosti získat občanství a chtěl přijet za rodiči do ČR. Jako občan EU má volný pohyb.

Žalobkyně do protokolu uvedla, že bydlela na adrese Brno, Svatopetrská 35/7 s manželem, od května 2011, a nyní je již 4 měsíce v Plzni. Potvrdila, že v domácnosti žije i manžel, když má práci v Plzni, tak zde bydlí s nimi. Potvrdila, že syn studoval na Ukrajině, právnickou fakultu dostudoval, zatím nepracuje, pomáhá otci, který je jednatel firmy VIKOLSPOL s.r.o., za to mu otec dává peníze 3.000-4.000 Kč měsíčně. Syn pobývá v ČR cca 5-6 měsíců, celou dobu před tím byl v Rumunsku nebo na Ukrajině. K dotazu, kdy získal rumunské státní občanství a proč uvedla žalobkyně, že byla Rumunka, i v pase, rodila jako Rumunka a syn o občanství zažádal dříve, požádal si o ně na Ukrajině, pas dostal v Rumunsku. Žalobkyně uvedla, že nepracuje, příjem žádný nemá, živí jí manžel, nemá ani

žádné úspory, čeká na pobyt k povolení. Nemá pracovní povolení. Uvedla, že zdravotní problémy jí nebrání v tom, aby mohla pracovat. Dále uvedla, že manžel bydlí na adrese Brno, Svatopetrská 35 nebo v Plzni jako ona. Uvedla, že pokud bude mít povolen pobyt, půjde si práci hledat anebo bude pracovat ve firmě VIKOLSPOL s.r.o., nebo si vyřídí živnostenský list na úklid nebo co najde. Manžel si chce rovněž udělat živnostenský list.

Dne 15.4.2013 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území ČR pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, že účastnice řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalovaný zkonstatoval, že má za doložené, že žalobkyně, tedy účastnice řízení je matkou občana Evropské unie, tedy jeho přímou příbuznou. Účastnice řízení by mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za předpokladu, že je nezaopatřenou osobou a ve smyslu § 87b odst. 2 tohoto zákona toto doloží. Dále může být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie, pakliže hodnověrně doloží, že splňuje podmínky ustanovení § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán uvedl, že ve smyslu výkladu v souladu se směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES je třeba § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců vyložit tak, že rodinný příslušník musel žít s občanem EU ve společné domácnosti bezprostředně před odchodem ze země původu nebo ze země, kde měl povolen dlouhodobý či trvalý pobyt. Žalobkyně se synem ale žila ve společné domácnosti v zemi původu naposledy před tím, než účastnice získala dlouhodobé vízum a později povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Syn účastnice ani v době, kdy žili ve společné domácnosti, nebyl státním občanem Rumunska. Navíc ke splnění zde uvedené podmínky je třeba prokázat, že příbuzný občana EU, je jím vyživovaný, což musí být vykládáno v tom smyslu, že cizinec je na občanu EU výživou závislý. Tato závislost navíc musí být očekávána i do budoucna tak, že bude nezbytné umožnit cizinci pobyt na území ČR.

Prvostupňový správní orgán se pak zabýval možností, že by účastnice řízení mohla být považována za rodinného příslušníka občana EU dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vztah mezi synem a matkou je bez pochyby třeba považovat typově za přímo vztah rodinný, pokud má být na tento vztah aplikováno dané ustanovení, je třeba, aby bylo prokázáno, že vztah mezi těmito přímými příbuznými je trvalý a že tito žijí ve společné domácnosti. Správní orgán dospěl k závěru, že otázka trvalého soužití v případě účastnice řízení a jejího syna není naplněna, neboť žijí společně teprve od července 2012, kdy syn do ČR přicestoval. Úhradu nákladů na živobytí hradí většinou manžel účastnice řízení a ani ona ani syn se na nich nijak výrazně nepodílejí. Nejde tak o skutečné soužití ve společné domácnosti, a to že společně užívají plzeňský byt, ve kterém účastnice řízení uklízí a vaří, neznamená, že žijí ve společné domácnosti. Správní orgán proto dospěl k závěru, že ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinného příslušníka občana EU nelze ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) tohoto zákona na účastnici řízení vztáhnout. Vzhledem k tomu, že v případě účastnice řízení nebyla splněna podmínka pro podání žádosti a tedy i vydání povolení k přechodnému pobytu uvedená v ustanovení § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť tuto žádost může podat a povolení k přechodnému pobytu lze vydat pouze rodinnému příslušníku občana Evropské unie, rozhodl správní orgán o zamítnutí podané žádosti.

O odvolání, které proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí ministerstva

vnitru potvrdil. Poté co shrnul dosavadní průběh v řízení a konstatoval právní úpravu, dle které postupoval, poukázal na to, že žalobkyně byla vyzvána správním orgánem prvního stupně k doložení dokladů, jímž prokáže, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k odvolací námitce žalobce žalobkyně uvedl, že nikdy netvrdil, že účastnice řízení a její syn nejsou rodinnými příslušníky nebo že mezi nimi není rodinný vztah. Je však podle něj nutno splnit podmínku, aby k soužití s občanem ve společné domácnosti došlo již před příjezdem na území České republiky. Ze spisového materiálu a především z výpovědi uvedených v protokolu je zřejmé, že účastnice řízení nenásledovala svého syna, ale syn následoval účastnici řízení. V době, kdy žili ve společné domácnosti, nebyl syn účastnice řízení občanem Evropské unie. Poukázal na to, že syn účastnice řízení je starší 21 let, proto nemůže být naplněna podmínka dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

K námitce ohledně § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedl žalovaný, že žalobkyně byla vyzvána k předložení dokladů o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Ztotožnil se tak se závěrem správního orgánu prvního stupně, který žádost účastnice řízení zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobkyně podala dne 28.6.2012 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jako důvod žádosti označila „soužití se synem, občan EU“. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně je matkou D. N., který je od roku 2011 státním občanem Rumunska. Syn do ČR přicestoval v srpnu 2012, tedy až po podání žádosti.

Skutečností podstatnou pro posouzení důvodnosti podané žaloby je, zda žalobkyně splnila podmínku uvedenou v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy zda předložila doklad osvědčující skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na základě něhož by jí mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu. K předložení tohoto dokladu byla žalobkyně vyzvána.

Aby žalobkyně mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců, musela by splnit podmínky uvedené v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 15a odst. 1 rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,
- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.

Žalobkyně ale prokazatelně nesplňuje podmínky uvedené pod písm. a), b) ani c), neboť požádala o povolení k přechodnému pobytu z důvodu soužití se synem, který již byl v době podání žádosti starší 21 let. Zbývá tedy otázka, zda jako rodinný příslušník pro účely tohoto zákona splňuje podmínku danou pod písm. d). Žalovaný k tomu konstatoval, že žalobkyně jako matka občana EU splňuje sice podmínku, že je jeho přímá příbuzná ve vzestupné linii, avšak § 87b zákona o pobytu cizinců u takové osoby požaduje, aby doložila doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou. Žalovaný se proto podrobně zabýval splněním této podmínky a vycházel z toho, že sama žalobkyně uvedla, že nemá žádné zdravotní důvody, proč by nemohla pracovat, a že po udělení povolení k přechodnému pobytu pracovat hodlá. Z toho žalovaný správně dovodil, že na žalobkyni nelze hledět jako na nezaopatřenou osobu. Proti tomuto závěru žalovaného žalobkyně žádné námitky nevznáší.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplňuje podmínky dané § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, aby na ní mohlo být nahlíženo jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie pro účely tohoto zákona, zabýval se žalovaný otázkou, zda žalobkyně splňuje podmínky dané ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod. 1 tohoto zákona, dle kterého se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti.

Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně tuto podmínku vedení společné domácnosti nesplnila, neboť žalobkyně se synem žila ve společné domácnosti naposledy v zemi původu před tím, než žalobkyně začala pobývat na území ČR, tedy před 4.7.2008. Žalovaný sice zmínil v této souvislosti, že syn žalobkyně přicestoval na území ČR až v roce 2012, dle soudu je ale podstatné, že syn žalobkyně získal rumunské státní občanství v roce 2011. Nemohla být proto splněna podmínka, aby žalobkyně žila ve společné domácnosti na Ukrajině se synem jako občanem Evropské unie. To je zcela vyloučeno a žalobkyně to ani netvrdí. Z citovaného ustanovení je patrné, že podmínka soužití žadatele s občanem Evropské unie, v případě žalobkyně ve státě, jehož je občanem, tedy na Ukrajině, ještě před příjezdem na území ČR, je jednoznačně zákonem stanovená, a námitka žalobkyně, že není důležité, kdy její syn rumunské občanství nabyl, není proto důvodná.

Žalobkyně také namítá, že je irrelevantní, v jakém pořadí ona a její syn vstoupili do ČR. Při posouzení důvodnosti této námitky soud vycházel z ustanovení § 87b, ze kterého vyplývá, že žádost podává rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie. Sama žalobkyně také v podané žádosti uvedla, že žádost podala z důvodu soužití se synem – občanem EU, který zde ale fakticky v době podání žádosti, tj. 28.6.2012, ještě ani nepobýval. Dle svého tvrzení přicestoval na území ČR až v srpnu 2012. Soud proto dospěl k závěru, že tato otázka je naopak velmi podstatná pro posouzení, zda žalobkyně splnila všechny podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalovaný pouze okrajově, při vypořádání splnění podmínek dle ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona, zmínil, že syn žalobkyně přicestoval na území ČR až v srpnu 2012. Žádné závěry z toho ale ve vztahu k podané žádosti neučinil. Pokud ale žalobkyně žádala o přechodný pobyt z důvodu soužití se synem, který na území ČR v době podání žádosti vůbec nebyl, je to podstatná okolnost, kterou se žalovaný zabývat měl a

bez jejíhož posouzení nemohl učinit správný závěr o naplnění podmínek ust. § 87b zákona o pobytu cizinců..

Žalobkyně také namítá, že správní orgán I. stupně zaměňuje trvalost vztahu s trvalostí soužití a vznášá i další námitky týkající se závěru o nevedení společné domácnosti žalobkyně se synem. V této souvislosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když žalovaný uvedl bez souvislosti s obsahem odvolacích námitek, že je na žalobkyni, aby hodnověrným způsobem prokázala splnění podmínek § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalobkyni je vytýkáno, že hodnověrným způsobem nedoložila splnění obou podmínek daných § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, z čehož vyplývá, že žalobkyně byla vyzvána, aby prokázala, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, a to i přesto, že žalovaný v jiné části rozhodnutí uvedl, že žalobkyně je matkou D. N., tedy je jeho přímou příbuznou ve vzestupné linii. Na žalobkyni se proto nemůže vztahovat ustanovení § 15a odst. 3 písm. b), neboť se synem má vztah rodinný a zcela v rozporu s tímto závěrem je požadavek žalovaného, aby současně prokazovala, že má k němu vztah obdobný vztahu rodinnému. Soud považuje za nutné zdůraznit, že rodinný vztah mezi matkou a synem zůstává vztahem rodinným i v případě, že syn je již starší 21 let. Citované ustanovení písm. b) se vztahuje pouze na osoby, které nejsou rodinnými příslušníky, žijí ve společné domácnosti a v řízení se snaží prokázat, že jejich vztah se blíží vztahu rodinnému, tedy např. právě vztahu matka – syn.. Ze stejného důvodu pak také žalovaný nadbytečně hodnotil trvalost společného soužití žalobkyně se synem na území ČR.

Žalovaný otázku naplnění podmínek daných v ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců hodnotil nadbytečně, čímž přispěl k vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí. K vnitřní rozpornosti přispívají i odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) i výkladu Směrnice EU a Rady 2004/38/ES ohledně prokázání vztahu obdobného vztahu rodinnému. Jak soud již shora uvedl, zásadní otázku, za jakých okolností byla žádost podána, ale žalobce ve vztahu k podané žádosti vůbec neřešil.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, které se sestávají z odměny za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) a dvě paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. 1.428,- Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Žalobkyně sice zaplatila i 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, ale ohledně tohoto návrhu úspěšná nebyla, proto soud tuto

částku do náhrady nákladů úspěšné žalobkyně nezahrnul. Celkem tak soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu